

paa Isen. Jeg kom her til samme Resultat som ved Riagtåt, at Isen lader sig vel passere med en ringe Bagage paa Ryggen; men at føre en Slæde frem, idetmindste med nogen syn-derlig Fremgang, anser jeg ogsaa her for ugjortligt. Bjergarten her er Granit, der undertiden bliver smukt porfyritisk ved store udfilte Feldspathkrystaller. Herfra gik vi til det inderste beboede Sted i Sernilik kaldet Igblomuit. — For Konebaade er det Indre af denne Fjord næsten altid ufremkommelig om Sommeren paa Grund af den store Masse Is, Bræen i Bunden af Fjorden stadig skyder ud; kun om Foraaret skulle Kajatter kunne naae helt op til Bræen, hvor den udmunder. Kysten paa denne Side af Sernilik er forholdsvis flad, hvorimod den modsatte Side, der dannes af mægtige Sandsten og Traplag, hvis øverste Top er Klimateuskaf, er høj og steil (se Tegning XIII a. og Fotografiet 9). — Efter paa Hjemveien igjen at have opholdt os i et Par Dage ved Narssak gik vi ind i Tunugdliarfik til Siorsarsuit. Her findes der, ligesom lige ovenfor paa den anden Side af Fjorden, en tydelig Overgang fra Syenit til den sodalith- og eudialyholdige Varietet; men paa dette Sted gaar Syeniten, der er storkornet, rødlig, og paa hvis Spalter der i rigelig Mængde er udfilte Kieselstyre som store, flere Centimeter lange Quarzkrystaller, ved Overgangen gennem en grøn Horsten næsten jaspislignende Masse over i en ren, hvidgrøn Quarzit. Denne Quarzit, der efter de ydre Forhold at dømmes, — en mikroskopisk Undersøgelse har jeg endnu ikke foretaget — er fuldstændig lig med de ovenfor flere Gange omtalte grønne Quarzitlag, maa dog i geognostisk Henseende anses for at være forfjellig fra denne; thi medens hin hører til de øverste Lag af de Rester, der endnu er tilbage af den røde Sandstensformation, ligger denne her umiddelbart under den røde Sandsten, der dels findes lidt Sydost for dette Sted, dækkende Graniten, dels danner et af de øverste Lag i det i Nærheden liggende Fjeld Nunafornarsak. En lignende men ikke saa tydelig Overgang mellem Syenit og Quarzit findes ved Narssak. Denne Quarzit er altsaa vistnok ældre end den røde Sandsten, og man kan derfor let forklare sig, hvor Materialet til de mange Quarzitruellesten, der forekomme i Sandstenen, hidrøre, og behøver derfor ikke med Pingel at søge det langt borte. Gaar man herfra Siorsarsuit op paa Nunafornarsak, finder man Sodalithsyeniten, der efterhaanden gaar over i Syenit, fra Stranden til en Høide af ca. 440m, hvor det dækkes af et horisontalt Traplag, der er gennemskåret af en 3m bred Gang af en granitlignende Masse. Denne Masse bestaar af en rød Feldspath, fort Glimmer og meget svage Spor af Quarz; det er det eneste Sted, hvor jeg har set Graniten gennembyrde Sandstenen eller Trappen. Herover følger et 6—10m mægtigt Lag af Quarzit, der er gjennembrudt og dækket af Trap, der danner Toppen af Fjeldet, der ligger 772m over Havet. Tegning XV viser den vestlige Ende af Toppen af Nunafornarsak, set fra Siorsarsuit. Skraaningerne af Sodalithsyeniten ere paa nogle Steder dækkede med en Skorpe af et eiendommeligt Konglomerat, hvori Stenene ere mere og mindre afrundede Sodalithsyenitstykker, og Bindemidlet er en graa Lerart, opstaaet ved denne Bjergarts lette Forvitterlighed. Ligesom ved Narssak findes der her i en Lerkstein indtil en Høide af 6, sm Skaller af Bløddyr, men de ere her tilfiede i større Mængde og godt bevarede. Det er af de samme Dyrearter som dem, der endnu leve her ved Kysten; men Skallerne ere større og langt tykkere end de nulevendes. Langs den steile Kyst Mangorsuaak gik vi herfra ind i Kangerdluarsuk og sloge Felt ved Foden af Nunafornarsak. Tegning XVI og Fotografiet 10 viser dette karakteristiske Fjelds Østside, set fra den modsatte Side af Fjorden. Som Kortet viser er Sodalithsyeniten her den fremherskende og gaar dels i horisontal Retning, henimod Ønden Naafornarsuk, dels i vertikal Retning, tilfjelds, over i almindelig Syenit. Paa den lille Ø og ved Telpladsen, se Tegning XIV b., findes, foruden flere sjeldne Mineralier, hvoriblandt jeg fandt 4 eller 5, der ikke før ere kjendte herfra, den største Mængde af det eiendommelige Mineral Eudialyt, der hidtil er fundet i Grønland. Den største Mængde af Afstedoniit derimod fandt jeg ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Tunuarmiut, se Tegning XII. Gaar man op ad Nunafornarsak, hvilket paa Grund af dens Steilhed ikke kan ske ligesom, men kun i Zigzag, hvad der i høj Grad vanskeliggjør et Overblik, finder man, at Sodalithsyeniten kun naae til en Høide af ca. 50m, den gaar da over i Syenit og Granit, der i en Høide af ca. 300m dækkes af en dels sort, dels hvid Quarzitsandsten og i en Høide af 585m dækkes denne igjen af Trap, der fortsætter til Toppen, der, som ovenfor nævnt, er 772m over Havet. Toppen er isskuret i Retning af Fjorden. Der, hvor jeg denne Gang besteg Nunafornarsak i Kløften tilhøre paa Tegningen, hvor en mægtig Rouse skjuler Grændsen mellem Graniten og Sodalithsyeniten, saas ikke Traplaget under Sandstenen saaledes som paa NB. Siden; men at den dog ogsaa findes paa denne Side, veed jeg fra min tidligere Reise i 1874, da jeg besteg dette Fjeld noget vestligere. Paa Østiden af Fjorden naaer Sodalithsyeniten, se Tegning XIII b. og Fotografiet 11, sin største Høide ca. 660m paa den nordligste af Pattefjeldene, Zviangusaak, der er 846m høj. Toppen bestaar af Granit. Den ogsaa i Afstand, saaledes som Tegningen viser, skarpt markerede Grændse mellem den overliggende Granit og den underliggende Syenit, hidrører,